

Hij maakte weer kunst uit wat anderen eeuwenlang ongebruikt lieten liggen.

Die omgeving blijft hij getrouw, haar is het die hij bij voortduring op het doek brengt. Maar hoe gansch anders nu dan voorheen!

Het prachtige métier verraadt nog wel onmiddellijk den vroegeren schilder uit instinct, maar dit instinct blijkt gelouterd, versterkt, verrijkt, in toom gehouden door krachtig en bewust willen. Aan knapheid denkt men niet meer; nu treft de juiste verhouding tusschen oog en hart, sterk beheerscht gevoel, stijl met één woord.

De mensch is vollediger geworden; de kunstenaar had er alles bij te winnen.

Gebeurt het u nooit, dat ge, bij afmattende taak, even poozend het hoofd opheft, en uw hart van plotse liefde zwellen voelt als ge denkt aan uw zorgzame vrouw, die u trouw aanhangt, en aan uw kinderkens, blank van vleesch en poezel van vormen. Dan zijt ge gelukkig en werkt met weer frischen moed.

Kan het Melsen anders gaan, hij die leeft, ter streke naar zijn zin, boer en steeling

tegelijk, die in een gerieflijke woning, omringd door de vrome zorgen van zijn jongegade, het woelen en dartelen nagaat van zijne twee schoone en gezonde kindjes, Adriaantje en Cecilia.

En wie vroeger, met zooveel liefdevol begripen, de „Nestjesroovers” uitbeeldde, wie de boerenkleuters met zooveel hartelijkheid een ruime plaats in zijn werk gunde, hoe moet het hem te moede zijn als hij zijn eigen kinderen voor zich poseeren doet, als in het hier gereproduceerde „Zonig Huisje”.

Al die levensvreugd legt hij in zijn jongste werk besloten. Het land wordt er door gewijd; in sombere boereninterieurs giet ze zonlicht uit en sticht er reinen vrede, gelijk in de Kerk Maria met het kindeken Jezus blijdschap heerschen doet, waar men anders enkel aan bittere passie zou denken.

Voor ons is die kentering in Melsen's kunst een reden tot groot verblijden, want stijl is een element van eeuwigheid, en aldus is in ons de zekerheid gekomen dat die werken verdere tijden tegemoet gaan!

